

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **ČECHYMEN a. s.**
sídlem Na Mlýnici 33/1a, 702 00 Ostrava – Přívoz
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátní
kancelář PONCZA/ŠRÁMEK
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020 č. j. X, ve věci zastavení
odvolacího řízení

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č. j. X, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 6. 5. 2019, č. j. X, kterým bylo zastaveno odvolací řízení ve věci odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen 2017.
2. V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:
 - 1) Vady odvolání byly odstraněny podáním žalobce ze dne 9. 5. 2019, tj. 7 dnů před doručením napadeného rozhodnutí, a proto byl správce daně ke dni rozhodování o odvolání povinen k této skutečnosti přihlédnout a posoudit, zda je odvolání ve znění jeho doplnění ze dne 9. 5. 2019 způsobilé k projednání a zda má veškeré zákonné náležitosti. Žalobce poukázal na ust. § 112 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) a komentářovou literaturu (LICHNOVSKÝ Ondřej a kol., Daňový řád., 3. vydání, Praha, nakladatelství C. H. Beck, 2016, strana 443 – dále jen „komentářová literatura“) s tím, že žalovaným mělo být postupováno dle zásady *in dubio mitius*, jelikož k odstranění vad došlo v rámci posuzování odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení a prvostupňové rozhodnutí tak mělo být zrušeno a provedeno odvolací řízení. Podle žalobce závěry odborné literatury musí platit o to více, že žalobce vady odvolání odstranil ještě před doručením napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobce má za to, že judikatura, kterou v napadeném rozhodnutí cituje žalovaný, odporuje povaze daňového řízení jako řízení ovládaného zásadou materiální pravdy a povinnosti správce daně zjistit správně výši daně.
 - 2) Žalobce dále zdůraznil, že u správce daně požádal o navrácení zmeškané lhůty k doplnění odvolání v předešlý stav, kdy tato žádost byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2020, č. j. X, proti němuž žalobce brojil žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 24/2020. Také toto rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za nezákonné, když žalovaný měl odvolání žalobce vyhovět a rozhodnout o navrácení lhůty k doplnění odvolání. Pokud jde o důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného ve věci navrácení lhůty, žalobce odkázal na žalobu vedenou pod sp. zn. 22 Af 24/2020, kterou činí nedílnou součástí nyní projednávané věci. V souhrnu pak uvedl, že naplnil podmínky pro vyhovění žádosti o navrácení lhůty, neboť mimo jiné prokázal existenci závažného důvodu podle ust. § 37 odst. 2 daňového řádu a doložil důkazy, ze kterých logicky vyplývá, že došlo k technické chybě na straně třetí osoby, nikoliv právního zástupce daňového subjektu. Zástupce žalobce vyhotovil včas a řádně žádost o prodloužení lhůty ze dne 24. 4. 2019, což nebylo správcem daně ani žalovaným zpochybněno. Poté učinil pokus o odeslání datové zprávy obsahující žádost o prodloužení lhůty ze dne 24. 4. 2019, která nebyla z důvodu technické chyby datové schránky ani odeslána, ani správci daně doručena. Tato technická chyba datové schránky způsobila zmeškání lhůty pro doplnění odvolání proti platebnímu výměru na DPH za zdaňovací období březen 2017.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v posuzované věci byla lhůta k odstranění vad odvolání správcem daně stanovena na 15 dnů ode dne doručení výzvy (15. 4. 2019), tj. do dne 30. 4. 2019. Do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyly vady odvolání odstraněny, odvolání nebylo způsobilé projednání a neobsahovalo všechny náležitosti,

čímž byly splněny podmínky pro zastavení odvolacího řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu. Žalobce doplnil své podání po stanovené lhůtě, která marně uplynula dne 30. 4. 2019, a to dne 7. 5. 2019, kdy toto podání bylo dodáno do datové schránky správce daně. Napadené rozhodnutí bylo sice zástupci žalobce doručeno až dne 16. 5. 2019, nicméně vydáno bylo dne 6. 5. 2019, kdy bylo dodáno do datové schránky zástupce žalobce (§ 101 odst. 2 daňového řádu). Žalovaný v této souvislosti odkázal na body 27. a 28. napadeného rozhodnutí. Současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 9 Afs 138/2014, bod 25 a na správnosti jeho aplikace v napadeném rozhodnutí setrval. Současně poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2020, č. j. 30 Af 41/2018-81, jímž krajský soud navázal na shora označený rozsudek NSS.

4. Pokud jde o rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty, odkázal žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí, jímž o této žádosti rozhodl (rozhodnutí ze dne 5. 2. 2020, č. j. X), ve kterém vyhodnotil, že předloženými důkazními prostředky nebyla prokázána technická chyba, přičemž žalobce sám uvedl, že registr neeviduje neúspěšný pokus o odeslání datové zprávy. Žalovaný nezpochybnil, že předmětná žádost o prodloužení lhůty byla vyhotovena včas, avšak žalobce dostatečně neprokázal, že k neodeslání žádosti došlo v důsledku technické chyby. Žalobce neuvedl a neprokázal, v čem konkrétně technická chyba spočívala a že tato chyba byla mimo jeho sféru. Pokud by zástupce žalobce učinil pokus odeslat datovou zprávu a tento pokus by byl neúspěšný, o této skutečnosti by se dozvěděl. Informační systém datových schránek je nastaven tak, že odesílateli podá okamžitou zpětnou informaci. Z toho plyne, že odesílatel by se nemusel dozvědět o neodeslání zprávy v případě, že nevyčkal na potvrzení o odeslání. Takto by se však jednalo o pochybení ze strany zástupce žalobce, neboť pokud by vyčkal a neobdržel potvrzení o odeslání, mohl by odeslání zprávy zopakovat, technický problém řešit, či zvolit jiný způsob doručení žádosti. Zástupce žalobce měl zkontrolovat, zda zpráva byla řádně odeslána, obzvláště jednalo-li se o zásadní úkon při správě daní. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce neexistuje závažný důvod podle § 37 odst. 2 daňového řádu pro navrácení lhůty k odstranění vad odvolání v předešlý stav a nelze mít za to, že rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty trpí nezákonností.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dodatečným platebním výměrem ze dne 28. 2. 2019, č. j. X byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období březen 2017 a současně mu vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně. Proti dodatečnému platebnímu výměru bylo dne 8. 4. 2019 doručeno blanketní odvolání zaevidováno pod č. j. X. Dne 11. 4. 2019 vydal správce daně výzvu, již žalobce vyzval k odstranění vad odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena do datové schránky zástupci žalobce dne 15. 4. 2019. Lhůta pro doplnění odvolání marně

uplynula dne 30. 4. 2019. Správce daně vydal dne 6. 5. 2019 pod č. j. X rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 16. 5. 2019. Dne 7. 5. 2019 bylo správci daně doručeno podání označené jako „*věc: Odůvodnění odvolání proti platebnímu výměru na DPH*“. Přílohou podání byla výzva k odstranění vad odvolání, dodatečný platební výměr a písemnost ze dne 24. 4. 2019 označená jako „*Žádost o prodloužení lhůty*“, ve které žalobce žádá o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru o 10 dnů. Dne 27. 5. 2019 zaslal správce daně zástupci žalobce sdělení (č. j. X), jímž žalobce informoval, že z důvodu zastavení odvolacího řízení nemůže být odůvodnění odvolání zohledněno. Současně uvedl, že žádost o prodloužení lhůty pro odstranění vad odvolání ze dne 24. 4. 2019 nebyla správci daně doručena a tedy nebyla ani podána, a proto nemohlo dojít k prodloužení lhůty stanovené výzvou. Dne 27. 4. 2019 byla správci daně doručena „*žádost o navrácení lhůty v předešlý stav*“, jejíž přílohou byla žádost o prodloužení lhůty ze dne 24. 4. 2019. Žalobce zde poukázal na důvod technické chyby v připojení na síť, v jehož důsledku nedošlo k odeslání žádosti o prodloužení lhůty, v čemž spatřuje závažný důvod ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu. Dne 4. 6. 2019 byla správci daně doručena písemnost označená „*Doplnění žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav o forenzní údaje k datové schránce*“, jejíž součástí byly tři přílohy: kopie příručky k forenzním údajům datové schránky, výpis z registru forenzních údajů datové schránky právního zástupce žalobce ze dne 24. 4. 2019 a úspěšně odeslaná datová zpráva ze dne 24. 4. 2019 z času 13:06:20, 639 (týkající se jiného subjektu). Správce daně rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019, č. j. X žádost žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav zamítl. V odůvodnění uvedl, že nebyla prokázána existence závažného důvodu pro navrácení lhůty pro odstranění vad odvolání. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo následně na základě výzvy správce daně doplněno písemností označenou „*Odůvodnění odvolání proti rozhodnutí zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav*“. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2020 č. j. X.

8. Krajskému soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že žaloba vedená pod sp. zn. 22 Af 24/2020 byla usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2021 č. j. 22 Af 24/2020-28 odmítnuta pro nepřípustnost samostatného přezkumu tohoto rozhodnutí s odkazem na stávající judikaturu (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1881/2009).
9. V posuzované věci v návaznosti na žalobní tvrzení se krajský soud primárně zabýval relevantností doplnění odvolání ze dne 7. 5. 2019 z pohledu ust. § 112 odst. 2 a 3 daňového řádu.
10. Podle ust. § 112 odst. 2 daňového řádu obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno a stanoví proto přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.
11. Podle ust. § 112 odst. 3 daňového řádu odstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví.

12. Podle ust. § 101 odst. 2 daňového řádu rozhodnutí je vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení; rozhodnutí, které se nedoručuje, je vydané okamžikem, kdy bylo podepsáno úřední osobou.
13. V posuzované věci má krajský soud obsahem správního spisu za prokázané, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně blanketní odvolání. Správce daně v souladu s ust. § 112 odst. 2 daňového řádu vydal výzvu k odstranění vad odvolání a stanovil k tomu žalobci lhůtu 15 dnů od doručení výzvy. Ohledně okamžiku doručení výzvy žalobci, ani ohledně marného uplynutí lhůty 15 dnů pro doplnění odvolání není mezi účastníky řízení sporu. Žalobce však tvrdí, že doplnění odvolání doručené správci daně dne 7. 5. 2019 bylo učiněno ještě ve lhůtě před vydáním napadeného rozhodnutí, a proto bylo povinností správce daně obsah doplněného odvolání zohlednit, tj. měl povinnost zabývat se odvoláním meritorně a nikoliv odvolací řízení zastavit.
14. S žalobcem lze souhlasit v tom, že komentářová literatura k § 112 odst. 3 daňového řádu je v tomto směru jednoznačná, když říká, že *správce daně je nepochybně oprávněn rozhodnout o zastavení odvolacího řízení, jestliže uplynula lhůta, kterou odvolateli stanovil pro doplnění odvolání a podání odvolatele dosud neobdržel ... Jestliže však do doby, než o zastavení odvolacího řízení stačí rozhodnout (tj. ve smyslu § 101 odst. 2 učinit úkon k doručení rozhodnutí), je doplnění odvolání, byť učiněné po lhůtě, správcem daně doručeno, ztrácí oprávnění odvolací řízení zastavit a musí se jím zabývat meritorně...* Žalobce však ve svých úvahách pomíjí odkaz na ust. § 101 odst. 2 daňového řádu, jež jednoznačně upravuje okamžik, kterým se rozhodnutí považuje za vydané, tak, že tímto okamžikem je učinění úkonu směřujícího k doručení rozhodnutí. Shodná komentářová literatura vztahující se k § 101 odst. 2 daňového řádu uvádí, že u rozhodnutí, která se doručují, je okamžikem vydání učinění úkonu k doručení (okamžik expedice rozhodnutí), což v praxi znamená, že rozhodnutí je správcem daně kompletně vyhotovené, má všechny obsahové i formální náležitosti včetně závěrečného podpisu úřední osoby s uvedením jména, příjmení a pracovního zařazení a otisk úředního razítka (případně elektronického podpisu úřední osoby) a data podepsání.
15. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo odvolací řízení zastaveno (rozhodnutí ze dne 6. 5. 2019, č. j. X) bylo elektronicky podepsáno úřední osobou dne 6. 5. 2019 a téhož dne bylo také dodáno do datové schránky zástupce žalobce. Toto dodání do datové schránky žalobce považuje krajský soud za úkon k doručení rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 odst. 2 daňového řádu. Skutečnost, že rozhodnutí bylo doručeno uplynutím 10 dnů od dodání do datové schránky, aniž by se přihlásila osoba oprávněná, tj. až dne 16. 5. 2019, je z pohledu výkladu § 112 odst. 2 ve spojení s § 101 odst. 2 daňového řádu zcela irelevantní. Okamžik učinění úkonu směřujícího k doručení rozhodnutí ve smyslu § 101 odst. 2 daňového řádu je okamžikem vydání rozhodnutí. Komentářová literatura dále zdůrazňuje, že okamžik vydání rozhodnutí je důležitým momentem pro vnitřní vázanost rozhodnutí samotným správcem daně, který je vydal. Od této chvíle správce daně ani sám nesmí s vydaným rozhodnutím nic činit, nijak se od něj odchýlit, a to ani v případě, že by dodatečně zjistil jeho vadnost. Je jím tedy vázán formálně (procedurálně) a ke změně rozhodnutí by mohlo dojít toliko cestou některého z opravných či dozorčích prostředků. Na tom nic nemění skutečnost, že mezi vydáním

rozhodnutím a jeho účinky vůči příjemci uplyne nějaký čas (zpravidla několik dnů). Takové rozhodnutí je platné, i když ještě není účinné ani pravomocné či vykonatelné.

16. Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, že žalovaný měl povinnost zohlednit doplnění odvolání ze dne 7. 5. 2019 v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí správce daně o zastavení řízení o odvolání. Takový postup žalovaného by popíral smysl § 112 daňového řádu, jímž je stanovení závazných pravidel, podle kterých lze ještě v určitém časovém úseku na odvolateli požadovat odstranění vad odvolání za účelem zajištění řádného projednání věci. Jelikož v souzené věci k doplnění odvolání o odvolací důvody nedošlo, zůstalo odvolání neprojednatelným a byl tak dán důvod k zastavení odvolacího řízení prvostupňovým správcem daně. Z § 112 odst. 3 daňového řádu nelze dovozovat, že poskytuje fikci řádného a včasného odvolání, která nastává kdykoliv v průběhu odvolacího řízení (podle žalobce až do vydání rozhodnutí správního orgánu druhého stupně). Smyslem § 112 daňového řádu je odstranění nedostatků odvolání již před správním orgánem I. stupně, neboť jen tak může dojít k rozhodnutí věci na úrovni správního orgánu vyššího stupně. V posuzované věci za dané procesní situace mohl žalobce v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání toliko doplňovat odvolací důvody směřující proti závěru o zastavení odvolacího řízení správcem daně, nikoliv věcné důvody směřující proti platebnímu výměru (v podrobnostech viz rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 138/2014).
17. Na základě shora uvedené právní argumentace shledal krajský soud první žalobní bod nedůvodným.
18. Soud nepřisvědčil ani důvodnosti druhého žalobního tvrzení, v němž žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve věci navrácení lhůty k doplnění odvolání v předešlý stav. Žalobce podle jeho mínění naplnil podmínky pro vyhovění žádosti prokázáním existence závažného důvodu ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu. Žalobce v podané žalobě toliko zopakoval důvody, které uvedl již v samotné žádosti o navrácení lhůty k doplnění odvolání v předešlý stav, s nimiž se náležitě vypořádal již prvostupňový správce daně ve svém rozhodnutí o nevyhovění žádosti ze dne 26. 6. 2019, č. j. X, a to na straně 3-5 rozhodnutí. Žalovaný se se závěry prvostupňového správce daně plně ztotožnil v rozhodnutí o odvolání ze dne 5. 2. 2020, č. j. X (body 20 – 27 označeného rozhodnutí).
19. Žalobce však v podané žalobě argumentaci správních orgánů obou stupňů skutkově ani věcně nijak nerozporuje a ve svých tvrzeních setrvává toliko v rovině původně podané žádosti. Krajský soud považuje argumentaci správních orgánů obou stupňů postavenou na závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat existenci závažného důvodu dle ust. § 37 odst. 2 daňového řádu, za logickou, racionální, přezkoumatelnou a věcně správnou a s ohledem na absenci jakéhokoli nosného žalobního tvrzení nemá, co by k věci více uvedl.
20. Na základě shora uvedeného krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

[Zadejte text.]

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto soudním řízením náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. srpna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu